

Aage Helbo's

begravelse

Sporup Kirke

15.2.1991

1. Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst.

2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synges Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjæleve,
blot jeg trygt vil sige: Din vilje ske!

4. O, at jeg tør favne dig skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav;
livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly,
o for sejersjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

1. Lille Guds barn, hvad skader dig?
Tænk på din Fader i Himmerig!
Han er så rig, han er så god,
ingen kan stå hans magt imod
O, Gud ske lov!

2. Føden og klæden, hus og hjem,
skulle Guds børn gå vild om dem?
Mennesket lever af Guds ord,
hjemme har børn, hvor Fader bor.
O, Gud ske lov!

3. Fuglen i skov, på mark og fjeld
synger i gry og så i kvæld,
sover så sødt på kampesten
som under tag på kvist og gren.
O, Gud ske lov!

4. Ikke den pløjer eller sår,
lægger ej op fra år til år,
dog hvor bønder af hunger dø,
finder den lille fugl et frø.
O, Gud ske lov!

5. Yndig er blomsten klædt og boldt,
dejligst at se på fjeldet goldt,
ikke den spinder, ej den syr,
dronning er dog dens pragt for dyr.
O, Gud ske lov!

6. Blomst kommer op, og blomst går ud,
hvad er vel den for Himlens Gud
noget at regne mod de små,
som for hans åsyn evig stå!
O, Gud ske lov!

7. Lille Guds barn i verden her,
hold dig da til din Fader nær!
Spørg om hans magt og kærlighed,
stol kun på ham og hvil i fred!
O, Gud ske lov!

8. Føden og klæden nok du får
af ham i morgen som i går,
og når hans sol for dig går ned,
arver du al hans herlighed.
O, Gud ske lov!

1. Kirkeklokke! mellem ædle malme
mageløs er for mit hjerte du,
vågnet er ved dig en højtidsalme,
som genlyder daglig i min barm.
2. Kirkeklokke! ej til hovedstæder
støbtes du, men til den lille by,
hvor det høres trindt, når barnet græder
og inddysses blidt ved vuggesang.
3. Kirkeklokke! moderskød for klangen,
som er mig langt mer end strengeleg!
Toner dine kappedes om rangen
for mit øre tit og i min barm.
4. Mens som barn på landet jeg var hjemme,
julemorgen var mit Himmerig,
den du meldte mig med englestemme,
kimed klart den store glæde ind.
5. Højere dog stemte dine toner,
når de med "Den gyldne sol frembrød"
kimed: Støv, oprejst er din forsoner,
stå nu op i påske-morgengry!
6. Lavere de spreder deres vinger,
sænker sig med solen dybt i hav,
når for mig nu aftenklokken ringer,
og jeg tæller dine bedeslag.
7. Lifligt dog det klinger helst om høsten,
i den stille, svale aftenstund,
gennem jorderig går himmel-røsten,
kalder sjælen til sin hvile ind.
8. Landet nu gråhærdet kun jeg gæster
og har hjemme, selv jeg ved ej, hvor;
dog på lysets hjem min hu jeg fæster,
evigt godt, jeg ved, er ene der.
9. Derfor nu, når aftenklokken melder:
Solien sank og fuglen slumred ind,
da mit hoved jeg med blomsten hælder,
nynner sagte mellem bedeslag:
10. Kirkeklokke! når til sidst du lyder
for mit støv, skønt det dig hører ej,
meld da mine kære, så det fryder:
Han sov hen, som sol i høst går ned.